

Muziek bepaalt het leven van altvioliste *Ewa Maria Wagner*.
Deze week: Liszts *Wanderer Fantasie*

Dromen van winnen en van ballonvaren

Sinds ongeveer half augustus bestudeer ik dagelijks de windkaart op mijn telefoon. De belangstelling voor luchtstromen heeft met een ballonvaart te maken die een lieve collega ter ere van zijn 25-jarig jubileum voor de gehele altvioolgroep heeft geregeld. Een langgekoesterde droom, maar de wind komt er steeds opnieuw tussen.

In de week van de zoveelste poging de lucht in te gaan, repeteren we herhaaldelijk Liszts bewerking van Schuberts *Wanderer Fantasie* en helpen we op onze beurt drie finalisten van het Franz Liszt Pianoconcours op weg naar hun droom om te winnen. Schubert zei al: „De duivel zou dit moeten spelen.” En omdat Liszt graag met de duivel flirtte, deed hij er nog een schepje bovenop, waarmee hij later Charles Koechlin inspireerde er een orkestratie bij te maken.

Ik strijk de zoveelste herhaling van het ritme van de dactylus: lang-kort-kort mee en voel de duivel tussen de fijne motieven onrust zaaien - gaat onze ballonvaart komend weekend wel door? Hoe meer ik de satan met mijn vingers in de snaren druk hoe krachtiger hij terug resoneert. Was Mefistofeles misschien ook voor het fiasco van de afgelopen week verantwoordelijk? Toen was de wind gunstig. Met zijn al-

len in de ballonmand bewonderden we het vuur dat de warme lucht in de ballon spuwde. De zwaartekracht liet ons al los en we schoven verwachtingsvol over het grasveld. Een paar euforische seconden dachten we al in de lucht te zweven toen de navigator riep: „Dit heb ik nog nooit meegemaakt!” Ik volgde zijn blik en ontwaarde een scheur in de ballonstof die met de seconde groeide.

De vrijdag daarop is de winnares van het pianoconcours bekend maar de ballonvaart een dag later mislukt alweer vanwege te sterke wind. „Alsof de duivel ermee speelt”, ontglipt de jubilaris zondagochtend in het Concertgebouw, als de winnende pianiste feestelijk wordt begroet.

Het concert begint, da capo spelen we het dactylus-ritme, dat me irritant herinnert aan de voorpret van afgelopen dagen. Vol vibrato probeer ik bij Schubert, Liszt en Koechlin te blijven en niet aan de wind van gisteren te denken.

De pianiste speelt vandaag nog mooier en ik vraag me af of ze zonder regelmaat en steeds nieuwe pogingen te wagen deze zenuwslopende wedstrijd had kunnen winnen. In het Adagio ontmoert ze me met de subtiele wisselingen van cis mineur naar cis majeur.

Dan besef ik dat haar droom om te winnen hier en nu is verwezenlijkt, terwijl wij heerlijk door kunnen dromen van die ballonvaart.

